

afgav Stemme paa en Konservativ i Hovedstaden, men maatte savne Vederlag andetsteds, og deraf er jo opstaaet en Række Stridigheder, udtrykt saaledes, som det kun kan ske mellem virkelig nærstaaende.

Under Valgsamarbejdet blev der ogsaa givet en interessant Oplysning om den særlige Form for politisk Samarbejde, som har hersket her paa Rigsdagen i de foregaaende Maaneder. Der blev først oplyst af et æret konservativt Medlem, det ærede Medlem Hr. Fibiger, oppe i Thisted, at der havde været etableret et konservativt Samarbejdsudvalg til Forhandling med Regeringen om de forskellige politiske Forhold. Derefter blev dette af det ærede Medlem Hr. Fibiger oplyst bestridt af det ærede Medlem Hr. Pinstrup som rent Opdigt, men der kom saa et passende Øjeblik, hvor den højtærede Kirkeminister fandt det betimeligt at bekræfte, hvad Hr. Fibiger havde sagt, og hvor han rent en passant meddelte Offentligheden og, som jeg forstod, ogsaa sit Parti, hvad der var sket i den foregaaende Rigsdagssamling. Siden det ærede Medlem Hr. Pinstrup ikke havde Kendskab dertil, maa jeg gaa ud fra, at Partiet som saadant ikke har haft Kendskab til det. I saa Fald vil man kunne se, at den højtærede Kirkeminister fortsætter med de politiske Metoder, han en Gang tidligere har anvendt: at stille sit Parti overfor et fait accompli. Dette nære Samarbejde har efter Valgene fundet sit Udtryk i en Artikel, som jeg tror har været optaget i flere Blade, men som jeg kender fra „Kolding Folkeblad“, i hvilken der om Regeringens og Venstres Stilling paa Rigsdagen siges følgende: „Det bliver Venstres Opgave at lede Arbejdet paa at føre Landet gennem denne vanskelige Tid, men om det kan løse denne Opgave, beror ikke paa Venstre alene, der maa Støtte til fra andre Partiers Side. Fra Socialisterne og de Radikale vil en saadan Støtte ikke kunne ventes. Alt tyder paa, at de vil gøre, hvad de kan, for at lægge Venstres Arbejde Hindringer i Vejen“. Da nu vedkommende Artikels Forfatter aldeles intet kan vide om det, han der fremsætter som et Postulat, er det klart, at den ærede Artikelforfatter, hvor højt han end maatte befinde sig, derigennem har udtalt, at det, man ønsker, er Samarbejde med de Konservative alene. Det er derfor med særlig Interesse, at man nu fra Venstres Side her paa Rigsdagen hører andre Toner. Maaske er det Tidens Vanskeligheder, der viser deres uhyggelige Medusaansigt for Venstre, og som faar Partiet til at istemme

andre Toner. Men det vil være rigtigt ogsaa af historiske Grunde at gøre opmærksom paa, at den Politik, der sejrede ved denne Sommers Valg i Aaret 1920, er den Politik, som den højtærede Kirkeminister indledede i Aaret 1905, da han drev de Radikale ud af Venstrereformpartiet, og som han gennem alle de senere Aar har fortsat med en sand Ihærdighed og med sin bekendte politiske Dygtighed. Den er gaaet som den hvide Traad gennem alle disse Aars Politik: Optagningen af de moderate i Ministeriet i 1908, Forsvarsforliget i 1909, den højtærede Kirkeministers særlige Grundlovspolitik, efter at den højtærede nuværende Forsvarsminister og den nuværende Statsminister havde gjort deres stærke Svingning til Venstre i 1912, var Led i denne konservative Samlingspolitik. Ved Krigens Udbrud gjorde, som bekendt, den højtærede Kirkeminister et Forsøg paa at samle de Konservative og Venstre om sin Person, og da dette mislykkedes, fortsattes gennem hele Krigstiden den samme politiske Bestræbelse, afbrudt af visse nødvendige Ekstrature, for at bruge et bekendt politisk Ord, i den vestindiske, den islandske og den sønderjydske Politik — for denne sidstes Vedkommende i dens første Periode —, men den højtærede Kirkeminister kom aldrig selv i disse Spørgsmaal, hvor han stillede sig sammen med de Radikale og Socialdemokraterne, længere ud, end at han altid kunde vente Tilgivelse i det afgørende Øjeblik. Han havde ventet, at dette var inde i Marts 1919, men det kom altsaa først et Aar senere. Mærkeligt er det, at just i Sejrens Øjeblik for denne Politik meldte Lederen sig træt, for træt til at overtage Ledelsen, ligesom han var for træt til at tage til Sønderjylland, og ligesom han er for træt til at overtage Mandatet for den fireaarige Periode, som Valget naturligt omfatter. Det er mærkeligt og paa en Maade beklageligt, thi en virkelig konservativ Samlingspolitik som den, den højtærede Kirkeminister har tilstræbt og faaet gennemført i disse Aar, og som har tilvejebragt en Konstellation mellem de Konservative og Venstre, som man ikke her i Landet har set siden 1894, hvor den højtærede Kirkeminister ganske vist stod i den største Modsætning til den — en saadan konservativ Samling havde været egnet til at sætte meget paa den rette Plads her i Landet, og det vilde, tror jeg, for den politiske Udvikling være særdeles ønskeligt, om alt kom paa sin rette Plads.

Nu staar vi altsaa overfor Spørgs-